

Oana BORȘ

Un spectacol al sensibilității

Nu mai poți nega astăzi că, în artă, miturile se destramă, că ironia are alte conotații, că fragmentarea, intertextualitatea există. Cu atât mai mult cu cât s-a trecut de stadiul de poetici asumate, devenind reflexe necondiționate.

Despre decanonizare este vorba și în textul lui Martin Sherman, *Când Isadora dansa*. Despre dezintegrarea imaginii sacrosante pe care mitizarea a legiferat-o secole de-a rândul prin cultivarea eroilor. Aici, despre imaginea Isadorei Duncan, la finalul carierei sale de mare dansatoare, atunci când timpul a învins prin transformare. Și despre lumea Isadorei. O lume în care nu mai contează nația personajelor, ele vorbesc limbi diferite, însă au puțină înțelegerii, căci există o comuniune spirituală dincolo de granițe.

Rezonând la acest text, regizoarea Ada Lupu a mers, în spectacolul realizat la Teatrul „Mihai Eminescu” din Chișinău, tocmai pe potențarea acestei linii a umanului. Pe scenă, personajele nu au sinonimii fizice cu personajele reale, ci sunt proiecții ale universurilor interioare. O *Isadoră*, surprinsă într-un moment al existenței în care corpul nu o mai ajută a fi ceea ce a fost, iar nevoia sa de a dăru se concentrază în speranța de a-și realiza școala mult visată. Devorată de propriile dorințe și copleșită de piedici materiale și de mentalitate, realitatea pe care și-o construiește este o continuă pendulare între clipa ce a trecut, reîmprospătată memoriei de cei care au iubit-o pentru că au văzut-o dansând, și cea de acum în care vrea să le transmită și elevilor săi pasiunea sa. Toate aceste personaje, fie reale, fie fictive, invadează scena, așa cum invadează sufletul *Isadorei*, întrupată scenic prin talentul, temperamentul și expresivitatea Angelei Ciobanu.

Și un *Esenin* (interpretat de specialul actor Igor Caras), dăruind dar parcă stingher în dragostea sa pentru Isadora, dominând și fiind, în același timp copleșit. Un neînțeles în propriul său univers, purtând, parcă, stigmatul dezrădăcinării.

Spectacolul, cu o construcție ambiguă la început, devine treptat coerent, crescând în intensitate emoțională și încărcătură energetică. Toate acestea sunt amplificate de comentariul chopinian care acompaniază (*live*) întreaga reprezentare, dar sunt realizate grație suportului actoricesc. Este, de altfel, de remarcat forța actorilor ce vin din școala rusă, parte dintre ei chiar cu studii la MHAT, care, dincolo de talent, au știința susținerii partenerului. Astfel că, în spectacol, partiturile sunt scrise în aceeași gamă, dar nu în detrimentul individualității. Chiar în rolurile de plan doi. Este de remarcat, astfel, capacitatea de dozare, măsura și exactitatea interpretărilor Mihaelei Strâmbeanu (*Belzer*) și a lui Ion Mocanu (*Luciano*). Angela Căraș, în *Mary*, trasează o tușă prea puternică, pentru ca, la antipod, Leo Rudenco (*Alexandros*), să fie cu o tonalitate mai jos decât întregul. Îi secundează Doriana Zubcu (*Jeanne*), din păcate, extrem de schematică.

Teatrul „Mihai Eminescu”, Chișinău – Când Isadora dansa de Martin Sherman. Regia: Ada Lupu. Decorul: Petru Bălan. Costumele: Stela Verebceanu. Coregrafia: Victoria Bucun. Selecția muzicală: Andrei Dimitrovici și Sandu Târșu. Distribuția: Angela Ciobanu, Igor Caras, Angela Căraș, Mihaela Strâmbeanu, Ion Mocanu, Doriana Zubcu, Laura Golovenco. Cu participarea elevilor de la Școala-internat nr. 2 din Chișinău. Data premierei: 19 octombrie 2002.

Angela CIOBANU în spectacolul *Când Isadora dansa* de Martin Sherman